Одного разу корабель наш переплив Тихий океан і підійшов до Камчатки.

Цей півострів лежить далеко на півночі. Якщо на нього глянути з літака, відразу й не втямиш: півострів то чи велетенський корабель занурився в піняві хвилі моря. Живуть там працьовиті мисливці й рибалки, камчатські звіробої та оленярі.

З одного боку Камчатку омиває холодне Охотське море, з другого — Берингове, а з третього — Тихий океан.

Не встигне буря відлютувати в одному морі, як уже починається в іншому. А там і океан,— дарма що Тихим зветься,— вирувати заходиться.

З усіх боків налітають вітри. А як зніметься ще й хурделиця, тоді на ногах устояти не можна!

Ось чому на Камчатці дерева низькорослі, приземкуваті, — неначе навмисне присіли до землі, шукаючи порятунку від штормів...

Є на Камчатці озеро, і зветься воно Курильське. На Камчатці взагалі багато озер. Але Курильське —особливе.

Вода в ньому чиста-пречиста: здається, можна зазирнути па самісіньке дно, розгледіти кожний камінець, якби не така глибина.

А яка глибина!

Хоч скільки дивися — дна не побачиш!

Не промацаєш його і найдовшою палицею — хіба що вірьовкою з каменем на кінці можна виміряти озерну глибочінь.

Береги поросли кедрачем — невеличкими деревцями, схожими на наш терен або глід.

Вони такі густі й поплутані, що навіть звірові важко пробратися Рукате й чіпке гілля вперед не пускає ні на крок, хапає за поли, гострими кігтиками боляче ранить тіло — не деревця, а справжнісінькі казкові стражники, що звіку-роду вартують вхід до озера!

Та й гори-велетні підступають з усіх боків, до самого неба витягнувши снігові вершини.

Все ж і сюди люди проклали дорогу— на озері тепер немає колишньої тиші. Біля підніжжя гір тулиться кілька будиночків, до берега припнуті човни. Часто можна зустріти геологів, що шукають у горах корисні копалини. Рибалки сушать мокрі сіті. Заходять сюди відпочити мисливці й вулканологи — ті, хто вивчає грізні камчатські вулкани.

Взимку на Камчатці часто лютують хурделиці, їх звуть пургою.

І хурделиці й тумани ніби навмисне не хочуть показувати людям цей півострів. Коли-не-коли прогляне з-за хмар, мов око сови, невмите і заспане сонечко. Решта днів дощі та негода.

Але й тут у кінці короткого камчатського літа буває ласкава пора.

Глянули б ви тоді на довколишні луки! Здається, чарівник розстелив свій барвистий килим. Дрібні-дрібні, завбільшки з ніготь, і величезні, як сонях, квіти. Вони навіть кольором схожі на сонях.

І жовті, й білі, й фіолетові — аж ряботить в очах! Гарні квіти, хоч, правда, не пахнуть, як наші, степові.

А там і ягоди доспіють — шиква, горобина, голубика.

У голубики ягоди — неначе нерозталі крижані бурульки. Кисло-солодкі на смак — точнісінько як у нас виноград.

Цим "виноградом" і люблять поласувати ведмеді.

Коли дозріває голубика, клишоногі кидають морське узбережжя й гирла рік, де всеньке літо ловили рибу, і перекочовують в міжгір'я.

Багато буває їх і біля Курильського озера. Плигають у воду з високої скелі, один одного оббризкують, лапами здіймають хвилі...

Наш корабель кинув якір в Петропавловську-Камчатському, звідси до Курильського озера довелося летіти.

Вертоліт, на якому ми летіли, покружлявши над горами, пішов на посадку.

Ось унизу, немов голубе люстерко, зблиснуло озеро: гори розступилися — і ми побачили всипаний різнокольоровими камінцями нешироκий берег. А далі, аж до підніжжя гір, простяглися луки.

Поки пілот вибирав місце для посадки вертольота, я розглядав луки.

— Ведмеді! Ведмеді! — враз гукнув я до товариша і показав на розлогу галявину.

Неначе два волохаті клубочки, на траві горілиць лежало двоє ведмежат.

Як тільки вертоліт сів, ми побігли на галявину, де помітили ведмежат.

Розсунули кущі гіллястого кедрача, вийшли на узлісся.

Та де ж вони? Тільки трава витолочена і ягоди голубики прим'яті лапами.

Аж тут кущі заворушилися, і я побачив, як на мене з розлогого, хоч і невисокого дерева зиркали лукаві карі очиці. Ведмежа ніби кепкувало: ось, мовляв, яке я спритне — аж на дерево залізло. А ти — незграба, спробуй мене дістати!

І показало мені язика.

Витівок таких я ще не бачив — і розсміявся.

Мій товариш підійшов і зняв з дерева пустотливе звірятко.

Другого не було.

І я побіг до озера.

Ну, так і є: біля води сиділо друге ведмежа і дивилося в неї, немов у люстерко. Замурзана розчавленою голубикою мордочка, допитливі очиці, вологий темний носик.

Посиділо-посиділо й заходилося вмиватись. І лапками, і язиком. І раптом —ляп лапою по воді — холодні бризки захлюпали мене з ніг до голови. Ну, тепер утече!

Та воно й не думало тікати. Ще кілька разів хлюпнулося водою і покірно підійшло до мене.

Мишко і Машка — назвали ми своїх нових знайомих і вирішили забрати їх з озера в місто.

Тільки сіли в човен — переїхати на той бік, до вертольота, — Мишко лапу на борт і шубовсть у воду.

Ледве спіймали втікача!

Зате сестричка його виявилася слухняною: всю дорогу, поки ми пливли, сиділа тихо, зиркаючи на свого брата-бешкетника. Привели ми ведмежат до хати мисливця.

Отоді-то з ними й почалась морока!

Вони гортали книги, бігали з кутка в куток. Зазирали в дзеркало. Правда, в люстерко більше дивилася Машка. Любила вона ще, як її фотографували. Ну, а Мишка більше цікавило, як ми розплутуємо сіті та лагодимо рушниці.

Настав час вирушати в дорогу. Вже й вертоліт завели. Та що таке? Мишко не хоче летіти. Пручається, рветься до озера.

Потім таки надумався і рішуче ступив на трап, що вів до кабіни.

"Дурних немає, — ніби казали його очі, — сестричці й цукерок більше перепадає, її й фотографують. Чим я гірший від неї?"

І Мишко невдоволено всівся у кабіні поруч з пілотом.